יש סיבה

מעניין אם גם בארצות אחרות, כשבן־אדם אומר לחברו שהוא נוסע לחו"ל, תיכף חברו שואל אותו „למה?"

למה צריכה להיות למישהו סיבה מיוחדת לנסוע מכאן לשבוע? כי נמאס, זה לא מספיק? כי רוצים לנוח מהבעל והילדים, זו לא סיבה? כי רוצים לראות גויים בכמויות, זה לא טוב?

מהלחץ של האנשים ששאלו אותי למה אני נוסעת לשבוע, הרגשתי צורך להמציא סיבה. אז, הנה, יש לי.

אני נוסעת כדי להוכיח למישפחה שלי שהם לא יכולים לחיות בלעדי. להוכיח להם שלכבס, לגהץ, לבשל, לעשות קניות, לטאטא, לארח, ללכת לעיריה, לריב עם השכנים, לקפוץ לבנק, לגשת לדואר, לקנות בגד לילד, נעליים לבעל, להיפגש עם המורה, לדבר עם הרפר, לטלפן לגיסה, לדחות פגישה, להזמין חברים (אוף, נגמרה לי הנשימה), זו עבודה לסופרמן ורק אשה יכולה לעשות אותה יום־יום. הנה יש לי סיבה.

אגב, למה לא שאלתם את האחים גינדי ואת גדיש ממעוף ואת זכריה דרוקר ועמוס אהרוני— למה הם נוסעים לחו"ל? רק לאלה שחייבים מיליונים מותר לנסוע?

ילדה חכמה מאוד

הרבה פעמים שמעתי הורים שמשוויצים בילדים שלהם ואומרים עליהם: „היא נורא־נורא חברותית. ממש אוהבת אדם. מוכנה ללכת עם כל אחד ומוצאת שפה משותפת עם כל אחד." ההורים האלה התכוונו בטח למחמאה, אני, באופן אישי, לא סובלת ילדים חברותיים, כמו שאני לא משתגעת על אנשים חברותיים. חברותי זה טיפוס שכל הזמן מחייך לכל העולם, אף פעם לא אומר מילה רעה לאף אחד, מדבר בשימחה עם כל נורניק ואוהב כל מטומטמת, ותמורת זה כולם מזמינים אותו לכל המסיבות המשעממות בעיר. באמת ביג־דיל.

אני אוהבת אנשים שיש להם חברים ויש להם שונאים ויש להם כאלה שהם אדישים אליהם. וילד/ילדה אינטליגנט/ית הם אלה שכבר מגיל צעיר יודעים שלא כל האנשים הם נחמדים ולא עם כולם הם רוצים להתחבר.

בשבוע שעבר גיליתי ילדה מאוד אינטלי־גנטית בשם אפרת פלורנטל, בת 12, שעל דלת חדרה כתוב כך:

קבלת אורחים

אין לנו כיבוד והקפה אזל
החשמל מנותק והרדיו מקולקל
העיתון הוא מאתמול וחדש אין
הכיסא שבור והספסל גם כן
אנחנו לא כאן גם אם זה נדמה
גם אם תישאר לא תיענה.
גם אם תתעקש זה לא יעזור
כי אנחנו לא כאן וגם לא נחזור.
אז עשה טובה חבר.
ולך לך למקום אחר!!!!

אפרת ביקשה לציין כי היא לא כתבה את הטקסט בעצמה, אלא מצאה אותו כתוב באיזה מקום והעתיקה. לילדים בני 12 מותר להעתיק, זה ידוע אפילו במישרד־החינוך.

חורף

את זה כתבתי לפני הגשם, אבל עכשיו, זה בוודאי לעניין.

אומנם עדיין אין חורף ואין רוח ואין גשם. אבל שמעתי שראש עיריית טבריה מארגן חבר'ה כדי להשתטח על קיברו של מישהו בעל הנס, וזה סימן שאו־טו־טו החורף יגיע. אגב, אני בטוחה שאם בסוף דצמבר או ינואר הם ישתטחו על תקליט של אריק איינשטיין, גם כן ירד גשם בסוף.

תיכף כששמעתי על ההשתטחות הקולק־טיבית באזור טבריה. הלכתי לשם שאריות־

הצמר שלי, הוצאתי משם מכל הבא ליד, ומה שאתם רואים בתמונה זה מה שיצא.

אין לי הוראות־סריגה מדוייקות לדבר הזה. אני פשוט הסתכלתי על התמונה ובמשך ערב אחד, תוך כדי הקבארט הכלכלי, נשות הר־ליוור, היידן בלונדון ופסוקו־של־יום, יצא גם כובע וגם כפפות (לילד).

ברור לי שאם אני יכולה, כל שלימזל יכול.

אגב, אם במיקרה אין לכם שאריות־צמר, דעו שחנויות־המיפעל של אופנת־ליז מוכרות עכשיו חבילות־צמר מעודפי־יצוא. אפשר למצוא שם חבילת צמר מוהר בת 25 גרם במחירים החל מ־500 שקל. כדאי לראות.

רוצה יין? תעשה אותו בעצמך, חביבי

עבור כל אלה שעושים פרצוף מאוד חשוב כשהם טועמים יין ואחר־כך גם אומרים משהו בנוסח „אוווווו: טיפ־טיפה חמצמץ מדי, לא כן?" יצא עכשיו ספר עשיית משקאות בבית הלקוח. ספרו של אורי רוזנברג, יין מכל דבר. מסביר ארוכות את תהליך עשיית היין ושאר המשקאות המשכרים, וכן איך עושים במיטבח הביתי עשרות סוגים של יינות וליקרים.

למשל, יין משורש פטרוזיליה, יין מתפוחי־אדמה, יין גזר, יין תמרים ולימון, יין בננות, יין רימונים, ואפילו איך עושים את המשקה היחיד בעולם שאני אוהבת, שהוא איריש קרים. בסוף הספר יש רשימה של מקומות שבהם

קונים כימיקלים, כלי עבודה ופקקי־שעם, שאותם צריכים כדי להסב את המיטבח הביתי לייקב.

הוצאת רות סירקיס, מחיר הספר 15.350 שקל. והנה דוגמה, למיקרה שבבר מחר בבוקר אתם רוצים להתחיל בעשיה.

יין בננות רשוייפים
יין לבן מתוק
4.5 ליטרים
1 קילו בננות בשלות
1 קילו שזיפים מיובשים
225 גרם צימוקים
15 גרם חומצה ציטרית
1/4 כפית טאנין (או 1 כף תמצית תה מרוכזת)
2 ליטרים מים רותחים
1.75 ליטרים סירופ־300
סטרטר־תסיסה
סולפיט (0.2 גרם/ליטר)
אמוניום פוספאט (1 גרם/ליטר)
(בנטוניט)

קולפים את הבננות ופורסים אותן לפרוסות דקות, מגלענים את השזיפים המיובשים. מניחים את הבננות הפרוסות, את קליפות הבננות ואת השזיפים בדלי, יוצקים עליהם את המים הרותחים, וממיסים ליטר סירופ־300 בתוך התערובת. מקצצים את הצימוקים ומוסיפים גם אותם.

כאשר התערובת מתקררת, מכניסים לתוכה את החומצה הציטרית, טאנין, אמוניום פוספאט ואת השמרים. מערבבים, מכסים, ומעמידים את הדלי בטמפרטורה מתאימה לתסיסה ראשונית. מתסיסים במשך 10 ימים. מדי יום בוחשים ומערבבים את התירוש, ומחזירים את כיסוי הבד למקומו.

סוחטים ומסננים בעזרת שקית סינון לתוך כלי תסיסה נקי ומעוקר. מוסיפים 0.75 ליטר סירופ־300 (או כל כמות רצויה), משלימים לנפח של 4.5 ליטרים ופוקקים בפקק־תסיסה.

לאחר סיום התסיסה מבצעים שפיות כנדרש, מצללים, ומעבירים לבקבוקים לאחר ארבעה חודשים.

סרט

הסידור הזה, שאמהות (או אבות) צריכות ללכת עם הילדים שלהם להצגות יומיות בקולנוע, הוא סידור לא כל־כך טוב. הילדים הקטנים והבלתי־מפותחים לא מסוגלים להבין שהסרטים שמעניינים אותם לא מעניינים את ההורים שלהם. כל הסרטים האחרונים שראיתי בגללם עסקו במחשבים או במיפלצות ושדים ורוחות. מה שמציל אותי באופן אישי הוא העובדה שאני מסוגלת להירדם בכל מקום ובכל שעה, ואפילו באולם־קולנוע מלא ילדים רועשים וצועקים וזורקי פופ־קורן.

אתמול, כשהם שוב שיכנעו אותי ללכת איתם לסרט, שמחתי על האפשרות לישון שעתיים על כורסה נוחה. אלא שהסרט היה כל־כך יפה ומרתק, שוויתרתי על הביוטי־סליפ שלי וראיתי את כולו.

אם אתם מוכרחים ללכת עם הילדים שלכם לסרט, בימים אלה, תלכו לראות את הגוניס, חבורת־ילדים במסע לאוניית שודדי־ים כדי לגלות מטמון. מעניין, מצחיק, יפה, משוחק נפלא. מה עוד צריך?

אכזבות יפואיות

היינו רעבים, לא היה אוכל בבית ולא היה חשק להכין. נסענו למיסעדה של יונס ביפו, כדי לשפשף חומוס. ברגע שהתיישבנו, ראיתי מישהו עם פרצוף חצי מוכר רץ לעברי עם מבט של שימחה וצועק „הי, דניאלה!"

שלום.

מה את עושה פה?

באתי לרקוד את אגם־הברבורים.

לא, באמת.

מה באמת?

מה את עושה כאן?

באתי לפגוש את ג'ונתן פולארד.

עיזבי שטויות. שמעתי שאת עכשיו בעי־תונות.

כן.

אז באת לראיין מישהו חשוב?

לא. באתי עם המישפחה שלי לאכול חומוס וברבוניס.

הוא נראה מאוכזב לגמרי. אמר שלום וכל טוב ונלך. מאז אני שוברת לעצמי את הראש מי זה האידיוט הזה וממה בדיוק הוא התאכזב.